

[Udenrigsministeren.]

som vi håber bliver nået om ikke i vor egen tid, så i vore børns.

Når vi sammenligner verdenssituationen i dag med tilstanden i fjor, er der kun ringe forandring at påvise.

Over to år er gået, siden Nordkorea uden varsel overfaldt det næsten forsvarsløse Sydkorea. Takket være De Forenede Nationers beslutsomme og skelsættende indgriben nåede angriberne ikke deres hensigt. Men krigen er endnu ikke ført til ende. De våbenstilstandsforhandlinger, der blev påbegyndt for halvandet år siden, har ikke ført til et afgørende resultat, skønt kun et enkelt, men også et vigtigt strids spørgsmål synes at skille parterne, nemlig spørgsmålet om tvungen hjemsendelse af alle krigsfanger, uanset om de ønsker at vende hjem eller ej. Siden den 8. oktober har forhandlingerne været udsat på ubestemt tid, indtil nordkoreanerne enten går ind på et af de tre forslag, som De Forenede Nationer har givet dem at vælge imellem, eller selv fremsætter et andet konstruktivt forslag.

Men ikke blot er våbenstilstandsforhandlingerne udsat, men krigen er blusset op igen, heftigere og mere blodig, end det længe har været tilfældet. Det er vanskeligt at udtale sig om, hvorvidt våbenstilstandsforhandlingerne kan genoptages med udsigt til et positivt resultat. Nordkoreanerne har desværre hele tiden og navnlig i spørgsmålet om krigsfangerne indtaget en holdning, der kan give anledning til alvorlig tvivl om, hvorvidt de selv eller de kræfter, der står bag dem, virkelig ønsker fred eller ønsker at holde krigen gående i håb om derved at svække De Forenede Staters hjælp til opbygningen af Europas forsvar. Hertil kan føjes, at den amerikanske regering engang i sommer forgæves har sonderet mulighederne for våbenstilstand ved henvendelse til Moskva. Imidlertid udfoldes der i øjeblikket i De Forenede Nationers plenarforsamling, der blev påbegyndt den 14. oktober, energiske bestræbelser for at finde frem til en løsning. Jeg skal vende tilbage til en omtale heraf under mine bemærkninger om arbejdet i De Forenede Nationer.

I Indokina og Malaya fortsættes guerillakrigen, uden at der foreløbig er udsigt til fredelige og stabile tilstande. General Naguibs styre i Ægypten synes at give løfte om en sanering af de politiske forhold i dette land. Derved styrkes håbet om en

løsning af Suezkanal-spørgsmålet og af Suddans politiske status i forståelse med England. Den engelsk-persiske oliekonflikt fortsættes, alle engelske og amerikanske forsøg på at hidføre en løsning har været forgæves. I England synes man tilbøjelig til at mene, at Iran afskåret fra olieindtægter, der er landets eneste virkelige indkomstkilde, til slut vil gå ind på en acceptabel løsning. I De Forenede Stater frygter man i modsætning hertil, at landets forarmelse kan føre til, at den nuværende regering mister kontrollen over befolkningen, og at døren derved åbnes til en revolutionær udvikling.

Også i Afrika er gæringen vokset i de sidste år. I Sydafrika er racekonflikten mellem de hvide indbyggere, negrene og de indvandrede indere blevet tilspidset. I Kenya er opstået en indfødt bevægelse, Mau-Mau, der har begyndt en guerillakrigsførelse mod de hvide indbyggere. Sidst, men ikke mindst, gærer det med uformindsket styrke i Tunis og tildels i Marokko.

Denne uro og gæring i store dele af den asiatiske, arabiske og afrikanske verden er vidnesbyrd om en udvikling, der stiller store krav til den vestlige verdens forståelse. Vi bør ikke med en afvisende holdning svække tilliden til De Forenede Nationer, men forstå andre folkeslags trang til selvstyre. Der er fra mange af de nuværende kolonimagter i de senere år sat meget ind på at udvikle disse områder økonomisk og kulturelt for at forberede deres selvstyre. Dette arbejde må fortsættes, således at en rolig udvikling kan bevares og disse folks forståelse af Vestens gode vilje underbygges.

Ansvarer falder imidlertid ikke blot på kolonimagterne, og det gælder heller ikke alene de nuværende koloniområder. Det er af største vigtighed, at de vestlige demokratier erkender deres pligt til hver især efter evne at bistå de områder af verden, der i økonomisk og kulturel henseende er mindre udviklet, med at nå frem til en højere levestandard for befolkningen. Jeg anser hjælpen til de underudviklede lande for et af de vigtigste midler til at bidrage til verdens fred og sikkerhed.

Betegnelsen „underudviklede lande“ finder jeg især ikke helt lykkelig, idet der jo i flere tilfælde er tale om lande og områder, hvis kulturelle udvikling i hvert fald for dele af de pågældende befolkningers vedkommende ingenlunde — ingenlunde — står tilbage for den, som vi smigrer os med